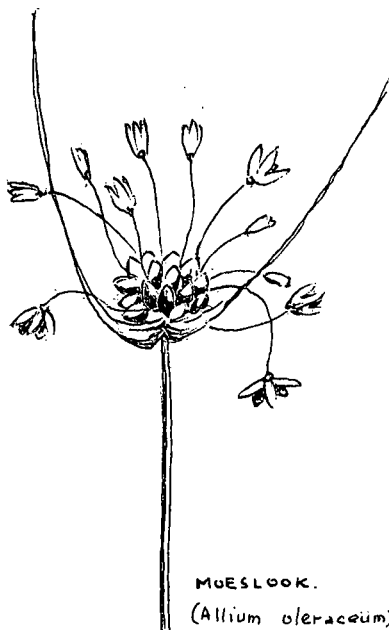

De schoonheid van het Zeeuwse landschap

Onlangs maakten we een excursie naar Zuid-Beveland, in de omgeving van het idyllische dorpje Ovezande. Er zijn daar oude dijken met bermen, die niet gemaaid worden: een verrukkelijk domein voor plantenzoekers. Daar bloeit de marjolein in weelderige overvloed: tussen hoog gras en wild groeisel van bramen plekken wondermooi de lila scherm-trossen ervan samen met het zonnige geel van heelblaadjes en kruiskruiden, van pastinaak en hertshooi, met het wit van duizendblad en wilde peen.

Hier en daar prijkt een verbena in volle pracht, terwijl beneden aan de slootkant de forse schermen wuiven van de valeriaan.

Daar rechts, achter die veldlathyrus, staat een bos parelzaad en langs de helling buigen de welriekende aren

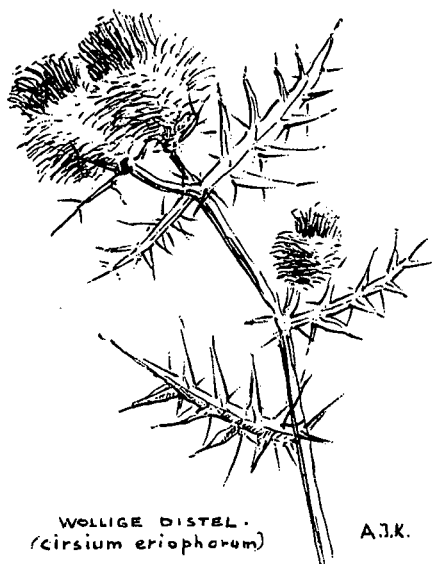
MUESLOOK.
(*Allium oleraceum*)

van de agrimonia in het zoele zomerwindje. Een hoog opgeschoten asperge leunt tegen een elzestam.

Op een intiem plekje, onder een brede wilg, staat een groepje moeslook, met lange omwindselslippen. En eindelijk, boven dit alles uit, de koninklijke wollige distel (*Cirsium eriophorum*), zeldzaam mooi! In de grote lila bloemen tuimelen de tuinhommels, en zweefvliegen nippen aan de meeldraden.

Een kleurige atalanta koestert zich in de zonnegloed, terwijl blauwtjes en koolwitjes dartelen boven een strook luzerne, die in vele nuances van donkerpaars tot lichtblauw staat te bloeien. Een kleine aurelia vlucht voor een schaduw en een vink probeert nog zijn lentelied te zingen, maar blijft telkens steken.

Hoor, hoe de wind ruist in de hoge abelen, spelend met de zilver-

WOLLIGE DISTEL.
(*Cirsium eriophorum*)

A.J.K.

glanzende blaren...

En daar die donker dreigende lucht, die opkomt boven de Schelde! Hoe wonderlijk wordt het landschap belicht. Welk een rust ligt er over die deinende korenvelden. Hoe schitteren die stapelwolken daar ver in het noorden.

Geuren zweven aan op een zoele windzucht. En al hoger schuift de onweerslucht aan. Een ver gerommel dreunt over de landouwen...

Onder langs de zakdijk staan de pruimebomen, zo maar tussen hoge brandnetels en guirlandes van bramen, ongenaakbaar. De warmrode vruchten stoven rijp in de augustuszon.

En dan verder, langs vele kronkeldijkjes, naar Borssele.

Als een hoge wand staat het onweer boven de zeedijk: een felle lichtflits doorklieft onheilsPELLend het zwerk.

Nóg liggen de beemden in zonnekoestering, maar kijk toch, daar achter die oppers van vlas en erwten, daar naderen snel grijze sluiers van regen, wild warrelend, alles verduisterend...

Op de zeedijk een eindeloze grijsheid van regengeweld.

Op de schorren een groepje kokmeeuwen, de koppen tegen de wind, gelaten wachtend tot de bui over zal zijn.

Reeds breekt de lucht.

In een kreek drijft snel op de ebstroom een plankje zeewaarts, tegen de wind in.

Aan de overkant van de Schelde wordt Terneuzen zichtbaar als een fata morgana in een onwezenlijk licht.

Wat snelle strandlopertjes schieten over de slikken, pikkend langs de waterlijn. Een eenzame ruiter ploetert aan de kreekkant.

Bij het paalhoofd groeit een pol aardbeiklaver: de leuke vruchtjes schoon-gewassen door de bui.

Boven Vlissingen hangen nog flarden van grauwe regengordijnen, en ginds, uit die verten nadert, als een fantoom, een groot zeeschip...

Satellieten gaan bewegingen na van trekdiere

Waar gaan de pinguins van het Zuidpoolgebied heen na afloop van de paartijd? En welke route volgen de Canadese ganzen op hun jaarlijkse trek van het Noordpoolgebied naar Texas? Dit zijn enkele van de vragen, waarop Amerikaanse natuurvorsers het antwoord hopen te kunnen krijgen door middel van informatie over de trekbewegingen van dieren, die wordt verkregen van een satelliet, die om de aarde cirkelt. Al jaren worden de trekbewegingen gevolgd door middel van kleine radiozender-tjes van slechts enkele tientallen grammen, die aan bepaalde dieren worden bevestigd en waarvan het spoor wordt gevolgd van de begane grond door geleerden, die zijn uitgerust met draagbare radio-ontvangers. Maar nu wordt een speciaal instrument in Minneapolis gebouwd, dat in een satelliet zal worden geplaatst, die van een hoogte

van 200 mijl boven het aardoppervlak de signalen zal ontvangen, die worden uitgezonden door heel kleine zenders vastge-maakt op de rug van een rendier, de borst van een gans of de vleugel van een andere vogel. De satelliet zendt de signalen door naar grondstations, waar de verschillende soorten worden geïdentificeerd aan de hand van hun eigen speciale radio-fre-quen-tie. Wanneer 24 grondstations over ver-schillende punten worden verspreid, kun-nen de geleerden de dieren bij elke omwen-teling van de satelliet volgen in een gebied ter breedte van 1600 mijl.

Op deze manier kan men veel waardevolle inlichtingen verzamelen zowel over de grote trekbewegingen van noord naar zuid als over de snelheid, vlieg-hoogte, adem-haling enz. van de trekdiere.

(Unesco Features juni/juli 1963.)